

Commissie Indië Monument Almelo

contact@indiemonumentalmelo.nl

www.indiemonumentalmelo.nl

06-13 74 80 99

Rekeningnummer : NL80 SNSB 0944 6883 14 t.n.v.

T.M.J. Makel

HERDENKING INDIE MONUMENT ALMELO

HAGENPARK BIJ DE HAGENBORGH

DINSDAG 14 AUGUSTUS 2018

Redes:

Welkomstwoord: Theo Mäkel

Dames en heren,

Welkom bij de 20ste herdenking bij het Indië monument. Het monument, waar de namen van de 16 omgekomen Almelose militairen op genoemd staan.

Het thema van de herdenking is "laten we nooit vergeten"

Zoals u zojuist hoorde bij het Dodenappél, is het de bedoeling dat zij nooit vergeten worden. Zij verdienen ons diepe respect.

20 jaar geleden kwam dit respect onder meer tot uiting met de onthulling van het monument achter mij.

Met het verstrijken der jaren ontvallen ons veel veteranen. Mannen van een kaliber waar men u tegen zegt. Het wordt steeds stiller om ons heen.

Ik zou allen zo graag bij naam noemen. Maar de lijst is inmiddels zo lang geworden, dat de herdenking uren zou gaan duren. Dat is natuurlijk niet de bedoeling. Laten we dit jaar tijdens de minuut stilte ook extra bij hen stil staan.

1 persoon wil ik er graag uitlichten.

Oud-KNIL militair Hendrik Frederik Schwartze. Hij is dinsdag 30 januari op 94-jarige leeftijd overleden. In de jaren '43 tot en met '45 werkte hij als dwangarbeider aan de beruchte 'dodenspoorlijn' van Birma naar Thailand.

Na 70 jaren ontving de heer Schwartze in augustus 2016 uit handen van de vorige burgemeester Jon Hermans-Vloedveld het ereteken voor Orde en Vrede en het oorlogs- mobilisatie kruis. Veel te laat natuurlijk, maar nog nipt op tijd erkend.

Voor allen die ons de laatste jaren ontvallen zijn, rust in vrede.....

Gedicht geschreven door Generaal Spoor: Erik Schipper

Wij wenden ons tot God en Jan Soldaat,

Als hooge nood en bitt're strijd ons wacht.

De nood voorbij, het land in vredesstaat,

Vergeeten wordt de Heer en Jan Soldaat veracht.

Vervolg tekst: Theo Mäkel

Erik Schipper heeft zojuist het gedicht voorgedragen welke is geschreven door Generaal Spoor.

Hoe pijnlijk waar zijn de woorden van de generaal. In nood zoeken we bijstand in het geloof en stromen de kerken weer vol.

We zoeken dan ook ondersteuning en redding van het leger. We vinden het fijn om in moeilijke en levensbedreigende tijden bij te worden gestaan door, zoals generaal Spoor aangeeft, "Jan Soldaat". Zij voeren de taken uit die de gemiddelde burger niet wil, kan en hoort uit te voeren.

En dan, in tijden van voorspoed, wordt het geloof weer op een lager pitje gezet en ook Jan Soldaat weer snel vergeten. En uit, soms naar het lijkt, gemak of schaamte, veracht. Er wordt niet meer nagedacht. Hiermee wordt, bedoeld of onbedoeld, de Jan Soldaat uit het gedicht geraakt en kan zich tegen de plots ontstane, schijnbaar onzichtbare vijand, uit eigen omgeving maar moeilijk verdedigen. De nood die Jan Soldaat heeft overgehouden, uit zijn bijstand in andermans nood, wordt weggedrukt.

De benodigde materialen, om Jan Soldaat überhaupt zijn of haar werk te kunnen laten doen, zijn dan opnieuw schaars.

Er wordt in het algemeen liever niet gesproken over moeilijke tijden. Men moet door. Dus nazorg en trots-zijn op Jan Soldaat verdwijnt zo snel als het weer verandert.

Mede hierdoor zwijgt Jan Soldaat ook liever. Alles wat er wel gezegd wordt, wordt naast dat het al moeilijk uit te leggen is, ook op een weegschaal gelegd. Anderen zijn er niet bij geweest. Hoe valt het dan ook te snappen.

Het wordt erger voor Jan Soldaat als de strijd die gevochten wordt op voorhand niet gewonnen kan worden. Niet voor de burger en niet voor henzelf. Er zijn, zoals we allen maar al te goed weten, alleen maar verliezers.

Laten we niet vergeten dat het leed van iedere oorlog nog steeds bestaat in het heden. En dat het een duidelijk repeterend proces is.

Er zijn maar weinig lessen geleerd uit het verleden. Dat is iets wat je zo vaak om je heen al gehoord hebt. Iedereen weet het. En toch blijven dezelfde zaken en misstanden zich voordoen. Je zou er bijna moedeloos van worden.

Hoe destructief een oorlog is, ook ver na de oorlog, wordt met gemak nog wel eens vergeten. Zo gauw de nieuwsaarde verdwenen is, is ook de aandacht al verslapt.

Het blijft noodzakelijk uit te dragen hoe belangrijk het is om met respect met elkaar om te gaan.

Laten wij de dag van vandaag aangrijpen om niet de moed op te geven.

Laten we, voor zover dat mogelijk is met dit onderwerp, in positiviteit herdenken.

Laten we dat doen door niet stil te blijven over het verleden en het te delen met de jongere generaties. Zodat de herinnering niet verloren gaat. Opdat lessen wel geleerd worden en conflicten in de toekomst zonder geweld opgelost kunnen worden. Ook al is het er maar 1.

Opdat het meer begrip voor elkaar opleveren zal. Het goede begint immers vaak met het kleinste gebaar.

Laten we vooral ook denken aan de mens achter de rang en het nummer.

Laten we denken aan onze Almelose gesneuvelde mannen. De helden die niet mochten terugkomen.

En laten we denken aan de helden die wel terug gekomen zijn. Ook al voelen zij zich absoluut geen held en werd en wordt er her en der een zeer negatief beeld geschetst. Ze zijn het wel degelijk.

Laten we stil zijn voor alle mensen die voor anderen de oorlog in getrokken zijn en laten we zeker ook stil zijn voor de onschuldige burgers die betrokken zijn geraakt in de conflicten in Nederlands Indië en Nederlands Nieuw Guinea.

Laten we denken aan de vrienden, familie en militairen die we hebben verloren door de oorlogen in Nederlands Indië en Nederlands Nieuw Guinea. De oorlogen die alweer een tijd geleden plaatsvonden. Laten we daarnaast ook denken aan de veteranen en slachtoffers van deze oorlogen die ons sindsdien zijn ontvallen.

Laten we nooit vergeten.

Nog belangrijker is, dat we de geschiedenis niet verloren laten gaan. Geef het door aan de jongere generaties!

Laten we elkaar de ruimte geven om gewoon te zijn.

Laten we blijven herdenken, zodat we nooit vergeten dat er mensen bestaan die, om ons gewoon door te laten leven, hun eigen leven in de waagschaal hebben gelegd. Zij zijn hierdoor immers voor altijd veranderd. Zoals de filosoof en schrijver George Santayana ooit zei: "Only the dead have seen the end of war" oftewel alleen de doden hebben het einde van de oorlog gezien!

Ik wens u een waardige herdenking!

Eerste herdenkingsrede : Paul Wolters

Deze woorden spreek ik namens mijn vader Arend Wolters, geboren te Almelo op 30 april 1928. Hij zit hier vooraan. Wil je je hand even opsteken Pap?

In 1948 werd ik opgeroepen om gekeurd te worden met als doel begin '49 naar Indië te vertrekken om daar ons land te dienen. Het stond me direct tegen, wat had ik te zoeken in een ver land dat ik niet kende? Ver van mijn vriendin Gerda en mijn familie. Mijn beste vriend Gé Schansert werd ook opgeroepen en samen namen we een besluit: we wilden de heren vertellen dat we geen interesse hadden en dat we er de voorkeur aan gaven om in Nederland te blijven om te werken aan een mooie toekomst.

Bij de keuring in Hengelo zeiden we tegen de keuringsarts dat we geen zin hadden om naar Indië te gaan en vroegen of hij een goed alternatief kon bieden. We kregen direct toegebitst dat als we zouden weigeren we vier jaar zwaar in Veenhuizen zouden krijgen. Onze behandeling zou slechter zijn dan die van een NSB-er. Een overheids- of semi-overheidsbaan zouden we voor altijd kunnen vergeten. Daar sta je dan als knul van twintig jaar met ineens een forse bedreiging op zak. Gé en ik hebben nog lang nabesproken over wat we nu moesten doen. Na het opmaken van de balans leek het ons het beste om voor twee jaar afscheid te nemen van al dat ons lief was, dat klonk toch net iets beter dan vier jaar de gevangenis in met de toezegging van serieuze beperkingen voor de rest van ons leven.

Op 11 februari 1949 vertrok 422 Bataljon Infanterie 6-8 Regiment Infanterie met de Kota Inten, een bootreis van goed vier weken waar we ons gesterkt voelden door de aanwezigheid van heel veel Twentse jongens. De stemming aan boord was in de regel vrij goed. Ik vond aansluiting bij meerdere jongens, waar ik na Indië bevriend mee bleef.

Op een zeker moment vertelde Gé toen we met een paar jongens aan dek zaten dat hij nooit meer terug zou komen in Nederland. We wuifden het weg, stelden hem gerust. Samen uit, samen thuis. "We nemen je mee terug Gé, al moeten we je aan de benen trekken om je mee te krijgen. Jij blijft daar niet."

U moet weten dat Gé zijn vader verloor op 2 april 1945, de Duitsers trokken zich terug maar de gevechten waren op de eerste Paasdag nog hevig in Losser. Op die dag werd er ook hevig gevochten in Glanerbrug en Lonneker. Vader Jan, Schansert, moeder, broer, tweeling zus en Gé zaten net als hun burens de hele ochtend in de kelder omdat er op geringe afstand steeds bominslagen waren. Toen het rustiger werd ging vader Jan samen met één van zijn zonen voor het raam staan om te kijken of ze iets konden zien van de inslagen die ze eerder die ochtend hadden gehoord. Op dat moment klonk er een verschrikkelijke knal, de voordeur lag aan vijf stukken in de gang, alle ramen werden eruit gedrukt en vader Jan werd dodelijk getroffen door een granaatscherf. Hij stierf op zijn 44e levensjaar, vrouw en drie kinderen achterlatend. De tweelingzus van Gé overleed op haar 17e plots na een kort ziekbed. Dit alles maakte misschien wel Gé's gevoel van bewustzijn van sterfelijkheid wat groter.

Na aankomst in een voorstadje van Surabaja werden Gé en ik na circa een week gescheiden van elkaar, Gé ging naar Kediri waar een peloton afgelost moest worden. We zouden elkaar een dag later weer treffen wanneer ik met mijn peloton naar Kediri zou gaan. Ik vertelde Gé bij ons tijdelijke afscheid dat als we weer samen zouden zijn alles goed zou komen en dat we in geval van een aanval ze van katoen zouden geven. Toen ik met mijn bataljon in Kediri kwam, troffen mijn maat Ruud Wustefeld en ik een soldaat aan op straat. We vroegen hem of hij Gé Schansert kende. Hij knikte en wees naar een klein kerkje. "Het eerste graf links, daar ligt hij." Mijn wereld stond stil, wat ik toen voelde kan ik zelfs nu nog niet in woorden uitdrukken. Ruud en ik hebben onmiddellijk bloemen gekocht die we op het graf van Gé hebben gelegd.

Waar ik nog altijd moeite mee heb is dat defensie soldaten totaal onvoorbereid op een missie stuurde. Hoe kan je een mens zich voorbereiden op dat zijn maatje wordt doodgeschoten? Hoe leer je ermee omgaan dat je vrienden uiteengereten worden door een trekbom? Hoe moet je je voelen als je iemand van je peloton totaal verminkt terugvindt? Niets van dat alles leerden we, ook was er geen nazorg. Ja, we mochten wel betalen voor onze sokken die we in de strijd verloren hadden. Als ik met jongere veteranen spreek dan begrijp ik dat er in de loop van de jaren inhoudelijk weinig veranderd is.

Ik heb in mijn leven nooit meer iets met defensie te maken willen hebben. Ik ging zelfs niet naar reünies of herdenkingen omdat ik dacht dat defensie een vinger in de pap had. We werden in Indië niet altijd even rechtvaardig behandeld. We hadden oude wapens met veelal kromme lopen, je kon er nog geen klapperboom mee raken. Toen ik aan de leiding om munitie vroeg omdat we door onze voorraad heen waren, omdat we vaak onder vijandelijk vuur lagen kreeg ik doodleuk te horen: "Dan schieten jullie maar minder". Dat kwam hard aan. Men gaf blijkbaar niets om onze veiligheid. Toen onze missie er op zat, moesten we eerst nog een poosje grote loodsen bewaken in Surabaja, wat de inhoud van deze loodsen was hadden we niks mee te maken. Ik kwam er tijdens het wachtlopen achter dat deze loodsen vol met nieuwe glimmende wapens en munitie stonden. Op dat moment was ik in staat om met een legertruck het hele gebouw plat te rijden.

In de aanloop naar deze herdenking en het schrijven van deze toespraak heb ik besloten dat ik met jullie wil delen waar ik al 69 jaar veel last van heb, nog nooit eerder heb ik daar met iemand over gesproken. Het gaat over schuldgevoel. Ik heb tientallen jaren dag in, dag uit schuldgevoel gehad over de dood van mijn beste vriend Gé Schansert. Zijn naam ziet u hier op de gedenksteen staan.

Ik voelde me verantwoordelijk. Al zag ik dat toen misschien niet zo, alles wat je daar deed was vanzelfsprekend. Het was meer een mechanisme om te overleven. Aangeboden promoties sloeg ik af, ik wilde niet hoger in rang komen. Wat ik wilde was bij mijn kameraden blijven en samen met hen onze taak zo goed en zorgvuldig mogelijk uit te voeren. Bij Gé slaagde ik daar niet in, ik heb geen missies met hem kunnen doen en ik heb hem niet meer mee naar huis kunnen nemen terwijl ik dat wel tegen hem gezegd had. Bovendien, als ik had doorgezet om dienst te weigeren dan was Gé nooit gesneuveld in Indië. Had ik maar voet bij stuk gehouden. Wel een miljoen keer heb ik de klok en de gemaakte beslissingen terug willen draaien.

Hendrik Gezinus Schansert geboren op 6 april 1928 stierf door eigen vuur op 20 jarige leeftijd in Kediri op 17 maart 1949. Het peloton die afgelost werd heeft aangeboden om de eerste nacht te blijven om de 'Toko's, de nieuwelingen' die net waren aangekomen in Indië bij te staan en te leren over de gevaren en de geluiden van de bush tijdens de wacht. "Wij kunnen het zelf wel aan" zei de leiding van het peloton van Gé. Nog diezelfde avond schoot een bange soldaat zijn bren leeg op drie toegesnelde Nederlandse collega's die ook de nachtelijke schoten hadden gehoord. De schutter maakte een vreselijke fout, hij zag de jongens van zijn peloton aan voor de vijand. Schansert, Bink en Bruel werden dodelijk verwond. Gé had een slagaderlijke bloeding in zijn lies, de hospik kon niks meer voor hem doen. Gé bleef zelfs tijdens zijn laatste momenten een zorgzame jongeman, in zijn doodstrijd vroeg hij zijn makkers om voorzichtig te doen tijdens hun verblijf in Indië.

Er zijn meerdere boeken waar een andere toedracht beschreven staat over het zware verlies van drie jonge mannen tijdens hun eerste wacht op de post in Kediri. Er wordt gesproken over een vijandige aanval. Navraag leverde steeds hetzelfde antwoord op: niemand zit te wachten op de waarheid van dit verhaal. Het is dragelijker als de vijand het heeft gedaan en bovendien schoten ze toch al op ons toen het noodlot zich voltrok.

Ik vind dat we Gé en alle bijna 6300 soldaten die in Indië gevallen zijn voor altijd moeten eren en ze gedenken hoe ze waren en wat ze voor ons deden. We eren ze het meest door de waarheid door te vertellen, ook al is die waarheid soms heel erg rauw. Vlak voor ons vertrek uit Indië werden mijn vriend Ruud Wustefeld (we hebben nu nog steeds veel contact met elkaar) en ik door onze groepscommandant uitgenodigd voor de kranslegging bij de gevallen jongens van 422BI 6-8RI tijdens

de afscheidsceremonie op Kenbang Kuning. Dat was een grote eer. Wij mochten de bloemen aan de kolonel tijdens een emotioneel afscheid overhandigen, waarna hij deze op de graven legde. Ik heb twee foto's van deze ceremonie bij me, ik wil ze straks graag aan de organisatie aanbieden.

De schutter heb ik nooit weer gezien. Ik heb gehoord dat hij direct is teruggestuurd naar Nederland nadat hij drie van zijn eigen jongens had neergeschoten. Jarenlang koesterde ik wrok, ik wilde de schutter in boze momenten zelfs de kogel wel geven. Veel later trok ik de conclusie dat ook hij slachtoffer is. Ik heb het hem vergeven en ik zou nu heel graag met hem willen praten om te vertellen dat hij het zichzelf niet moet aanrekenen en begrip voor zijn eigen handelen moet tonen, omdat hij totaal onvoorbereid op missie werd gestuurd en op wacht werd gezet in een voor hem onbekende situatie. Ik zou hem willen vertellen dat het ook mij had kunnen overkomen. Niemand kan je handelen veroordelen als je ongetraind iets moet doen.

Tweede herdenkingsrede: Harm Nieboer

Dames en Heren,

Ik sta hier wel, maar heb twijfels of ik hier mag staan. Ik ben geen Indiëganger, geen Nieuw Guinea gezien, nooit ingezet in oorlogsgebieden, kortom niet eens een veteraan.

Wel was ik in de jaren van de zogenaamde koude oorlog zes jaar in dienst van het Korps Mariniers. Uitgezonden naar de West, een jaar gevaren en de overige tijd op de locaties in Nederland doorgebracht.

In die tijd diende ik met meerdere militairen die wel in de zojuist genoemde gebieden actief waren geweest. Dat hoorde je, maar niet van hen zelf. Enkele waren zelfs onderscheiden of maakten vanwege hun verdiensten deel uit van de vaandelwacht. Een erebaan, die je alleen maar mocht vervullen nadat je je had onderscheiden en dit was opgemerkt en gewaardeerd. Opvallend was daarbij overigens de bescheidenheid van deze mensen. Ik herinner mij een gesprek met een adjudant, die vertelde dat hij iets had gedaan wat niet had gemogen en dat de echte helden er helaas niet meer waren en hij puur geluk had gehad.

Links en rechts hoorde je wat, maar niemand stond zich ergens op voor en ja eigenlijk hoorde je relatief weinig.

Wel herinner ik mij de gewezen KNIL-militairen, veelal werkzaam b.v. in Harskamp waar de vuurdoop moest worden ondergaan, waarbij zij als instructeurs ons zeer fanatiek begeleidden. Een fanatisme wat echt opviel en toen tot een glimlach leidde. Wij waren niet op de hoogte van hun achtergronden op dat moment en zeker niet van hun verwachtingen en hoop op basis van allerlei beloften.

Na mijn tijd bij het Korps, heb ik gewerkt bij de Almelose politie, waar ik het voorrecht had te mogen werken met Berend Draaijer. Berend Draaijer een bijzonder mens, zeer aimabel, voorkomend, uiterst beleefd en intelligent. Tijdens gesprekken met Berend Draaijer, bleek hij erg geïnteresseerd in de rol van mijn vader in het verzet. Ook mijn vader vertelde weinig maar ik had genoeg gehoord van anderen over zijn rol om daar over te kunnen spreken. Na verloop van tijd bleek echter dat deze belangstelling zeer zeker te maken had met wat Berend zelf had meegemaakt. Hij was uitgezonden geweest naar het toenmalig Nederlands Indië, waar hij werd meegezogen in de strijd tegen de opstandelingen. Het werd ook duidelijk dat hij daar een behoorlijke frustratie had opgelopen, zeker omdat hij had moeten schieten op medemensen, iets wat hij eigenlijk nooit had gewild. Die Berend Draaijer, die velen van u kennen, heeft na zijn actieve leven bij de politie de kans gehad, zijn verhaal

van zich af te schrijven, iets wat hem duidelijk goed heeft gedaan. Hij gaf aan dat het er over praten of schrijven een mogelijkheid was om met jezelf in het reine te komen. Natuurlijk blijft dan de pijn maar je kunt het delen. En het delen van de mindere ervaringen is juist iets wat velen niet deden

Er zijn veel onderzoeken gedaan naar de oorzaken van het verzwijgen van de ervaringen in Nederlands Indië. Vele verklaringen zijn omschreven. Er wordt gewezen naar de overheid, die onvoorbereide jongens, velen, naar de oost stuurden. Er wordt gewezen naar de gewijzigde omstandigheden in het vaderland, waar ze weer terugkeerden en dat ze daarom zwegen. Ik ga me daar nu niet over uitspreken. Het thema van deze bijeenkomst is toch opdat zij nooit vergeten zullen worden.

Ter gelegenheid van het jubileum van het Contact Oud Mariniers werd besloten alle leden van het COM, die 50 jaar of langer lid waren, een dasspeld te schenken. Naar aanleiding van de lijst voor de leden van de afdeling Overijssel ben ik betreffende leden gaan benaderen om te bekijken hoe we die actie konden uitvoeren. Het werd snel duidelijk dat de meesten van deze mannen, niet meer in staat waren naar een bijeenkomst te komen, gezien hun leeftijd en daaraan gepaard gaande fysieke beperkingen.

Ik ben daarop begonnen met individuele bezoeken aan deze mannen en heb met velen gesproken. Bijna allemaal hebben ze me verteld over hun ervaringen tijdens de inzetten in Nederlands Indië en in Nieuw Guinea. Bijna allemaal benadrukten ze de situatie dat er zo weinig erkenning is geweest en ook dat velen daarom hadden gezwegen. Enkele hadden zulke ervaringen dat dit de rest van hun leven heeft bepaald. Niet alleen van hen maar ook van hun omgeving, ouders, partners, kinderen, familieleden en vrienden.

Zeer opvallend waren de vele opmerkingen dat ze blij waren er eens over te kunnen spreken, een herkenbaar fenomeen bij dit soort ervaringen, zeker bij het klimmen der jaren. Het heeft op mij veel indruk gemaakt en steeds meer kwam ik tot het inzicht dat deze mannen, jongens toen nog, nooit de waardering hebben gehad voor wat ze, gestuurd, hebben verricht. Ook werd mij duidelijk dat ze die waardering ook niet hebben gekregen in de tijd na de inzetten.

Tijdens de jaarlijkse herdenkingen komt dit ook steeds weer naar boven. Tijdens die herdenkingen werd door familieleden van de uitgezonden mannen, veel gememoreerd aan die gemiste blijken van erkenning. Niet dat er een trots was maar een wijze van waardering voor de inzet was toch het minste wat er mocht worden verwacht.

Ook werd door meerdere familieleden op indringende wijze verhaald over het gemis aan informatie over vader, partner, opa en zelfs soms over de overgrootvader. Velen zijn nog op zoek naar die informatie, die veel duidelijk kan maken over gedrag.

Sommigen van de mannen, die zijn uitgezonden, zijn in staat om in kleine kring een lezing te houden. Dit kunnen ze doen omdat zij wel de mogelijkheid hebben kunnen benutten van het opschrijven van hun tijd aldaar. Indrukwekkend zijn dan de gesprekken na afloop van zo'n bijeenkomst tussen die mannen, die zoveel herkennen maar er verder niet over konden spreken. Ook zijn er nog steeds mannen die er totaal niet over willen praten.

De laatste tijd is er door de actualiteit een grimmige sfeer ontstaan onder de mannen, die ik mocht spreken. Ik trof niemand die tegen waarheidsvinding is, maar ze ervaren de laatste media-aandacht als eenzijdig, waarbij ze hun eigen inzet en problemen daarbij niet herkennen. Dit doet zeer en leidt af van dat waar voor we hierbij elkaar zijn.

Hier herdenken wij bij het Indië-monument de Almelose jongens, die in een land hier ver vandaan zijn omgekomen. Dit doen we in Almelo een dag voor de herdenking van de val van Japan en de dag van vrijheid van de inwoners van het toen nog geheten Nederlands-Indië. Uiteraard staan we morgen ook stil bij de slachtoffers van de Japanse bezetting en van de velen die hebben vastgezeten in de jappenkampen. Uiteraard denken we ook aan die inwoners van Nederlands Indië, die geconfronteerd met de gevolgen van hun keus voor de Nederlandse overheid in dit land terecht kwamen met illusies, die nooit bewaarheid zijn geworden.

Bovenal zijn we hier om al die mensen niet te vergeten maar hen te blijven herinneren en hun inzet te waarderen. Daar hebben ze meer dan recht op!!!!!!

Liederen die gezongen zijn door het Almeloos Mannenkoor

onder leiding van Nick Moritz

Lied nummer 1 Here is to the heroes

Here's to the heroes, those few who dare
Heading for glory, leaving a prayer
Here's to the heroes who changed our lives
Thanks to the heroes, free men son and wives

Here's to the heroes who never raised
They are the chosen, we are the blessed
Here's to the heroes who inside the heart
Here's to the heroes who do or died

Here's to the heroes who inside the heart
Here's to the heroes who do or died
Here's to the heroes who do or died Here's to the heroes, those few who dare
Heading for glory, leaving a prayer
Here's to the heroes who changed our lives
Thanks to the heroes, free men son and wives

Here's to the heroes who never raised
They are the chosen, we are the blessed
Here's to the heroes who inside the heart
Here's to the heroes who do or died

Here's to the heroes who inside the heart
Here's to the heroes who do or died
Here's to the heroes who do or died

Lied nummer 2 Het Indische Onze Vader

Onze Vader die in de hemel zijt,
geheiligd word' Uw naam.
Onze Vader die in de hemel zijt,
laat komen laat komen Uw rijk.
Uw wil, Uw wil geschiede,
op aard, als in de hemel.

Uw wil geschiede op aarde,
als in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood
en vergeef ons schulden,
gelijk ook wij vergeven
onze schuldenaren.
En leid ons niet in bekoring,
maar verlos ons van het kwade.
Amen, Amen.

Lied nummer 3: Nina Bobo Indisch slaapliedje

Indonesische versie 1:

Nina bobo oh nina bobo
Kalau tidak bobo digigit nyamuk.
Marilah bobo oh nona manis,
Kalua tidak bobo digigit nyamuk.

Indonesische versie 2:

Nina bobo oh nina bobo
Kalau tidak bobo digigit nyamuk.
Bobola bobo adikku saying (gelieve slapen mijn lieve zus)
Kalua tidak bobo digigit nyamuk.

Nederlandse versie:

Slaap meisje, oh slaap, meisje.
Als je niet gaat slapen, zul je door een mug gestoken worden.
Laten we gaan slapen, oh lief meisje.
Als je niet gaat slapen, zul je door een mug gestoken worden.

